

Роки, відлиті в газетних рядках

Колишньому редактору газети “Львівський залізничник” Анатолію Гороховському виповнилось 90 років!

Той осінній день, про який далі піде мова, надовго залишиться в моїй пам'яті. Почався він у багатомільйонному Чикаго, у якому в той час панувала тепла, лагідна погода. Все свідчило про те, що я перебуваю в місті, володаркою якого є оспіване поетами бабине літо.

Насолодившись чудовою погодою, я попрямувала на околицю міста, щоб привітати давнього знайомого, відомого українського журналіста Анатолія Гороховського із його 90-літнім ювілеєм.

Діставшись до будинку іменинника, натиснула на гудзик дзвінка. Двері відкрив Анатолій Генрихович. Я сердечно привітала його із знаменною датою і міцно потиснула його праву руку, якою написані тисячі газетних та журнальних статей, видано кілька творів.

просили до святкового столу, за яким вже гомоніли численні гості. Після першої чарки, яку, як годиться, підняли за здоров'я і благополуччя іменинника, я запропонувала здійснити уявну екскурсію його життєвою і творчою біографією. Мою пропозицію підтримали всі присутні, а бути гідом у цій “подорожі” ми попросили самого Анатолія Генриховича.

– Я щиро вдячний вам, дорогі друзі, – розпочав Анатолій Гороховський, – однак хотів би перекласти цю роль на плечі вельмишановної пані Оксани – редактора моєї останньої книжки “Роки, відлиті в газетних рядках”, у якій серед іншого йдеться і про життєвий та творчий шлях автора.

Я не стала відмовлятися і почала “подорож” із першого повоєнного року. Саме тоді

Анатолій Гороховський біля Білого дому у Вашингтоні. 2003 р.

та про її редактора, – долучився до розмови Едуард Шейн – колишній кореспондент “Львівського залізничника”. – Вісім років я працював у цьому часописі, у ньому опанував журналістську справу, став досвідченим репортером, брав активну участь у виданні листівок, присвячених будівництву других колій та електрифікації магістралі.

Варто нагадати гостям, що нашої газети належала першість серед подібних видань країни. У всесоюзному конкурсі на кращу організацію масової роботи “Львівський залізничник” зайняв перше місце, газета отримала в нагороду Грамоту Верховної Ради України. За ініціативи Анатолія Гороховського, редакція створила університет робітничих кореспондентів, у якому навчалися понад сто залізничників.

Варто навести ще один важливий факт, який свідчить про велику популярність видання серед працівників магістралі. Йдеться про тираж газети, який становив 42 тисячі примірників – найбільший серед усіх залізничних видань колишнього СРСР.

Окрім усього, дорожня газета стала справжньою кузницею творчих кадрів – письменників, поетів, драматургів, видатних

нань був наш редактор Анатолій Генрихович Гороховський, його багаторічна творча праця гідно відзначена. Наш ювіляр нагороджений орденом “Знак пошани”, знаком “Почесний залізничник”, йому присвоєно звання Заслужений працівник культури України.

Далі роль гідів узяла на себе Олена – донька Анатолія Генриховича, свого часу вона з відзнакою закінчила факультет журналістики Львівського університету.

– У житті мого батька 1987-й рік займає особливе місце. Саме тоді він став пенсіонером і не знав, що далі робити, адже зник зранку і до вечора займатись корисними справами. Та недовго довелося йому нудьгувати, ректор Львівського університету Володимир Петрович Чугайов запропонував йому посаду викладача на факультеті журналістики. І він із великим бажанням погодився, адже за плечима був великий практичний досвід газетяра. Упродовж чотирьох років батько навчав студентів, керував їх дипломними роботами, одночасно виконував обов'язки редактора факультетської газети, яка служила своєрідною лабораторією для студентів, які опановували необхідний досвід практичної

Колектив редакції газети. У нижньому ряду по центру Анатолій Гороховський. 1970 р.

У цю мить мені пригадалось святкування у Львові ювілею дорожньої газети. Було це в лютому 2000 року. Запамятався натхненний виступ і теплі слова на адресу багаторічного редактора газети Анатолія Гороховського Георгія Миколайовича Кірпи – тодішнього начальника залізниці, який незабаром став Міністром транспорту та зв'язку України. До речі, на свято газети Георгій Миколайович особисто запросив Анатолія Генриховича зі США.

– Упродовж багатьох років мені пощастило спілкуватись із Анатолієм Гороховським, талановитим журналістом, здібним організатором творчого колективу, – сказав під час урочистостей Георгій Кірпа. – Я хочу навести тільки одну цифру, яка переконливо свідчить про творчий внесок редактора у доробок редакції. Під його керівництвом та за непосредної участі було надруковано понад сім тисяч номерів газети, присвячених діяльності нашої магістралі.

Від того незабутнього дня минуло 10 років. І знову у Львові відзначали ювілей “Львівського залізничника”, на цей раз – столітній.

Добрим словом учасники свята згадали і Анатолія Генриховича Гороховського, щирі слова вітання на його адресу надійшли від генерального директора Укрзалізниці, від начальника та голови дорпрофсожу Львівської залізниці.

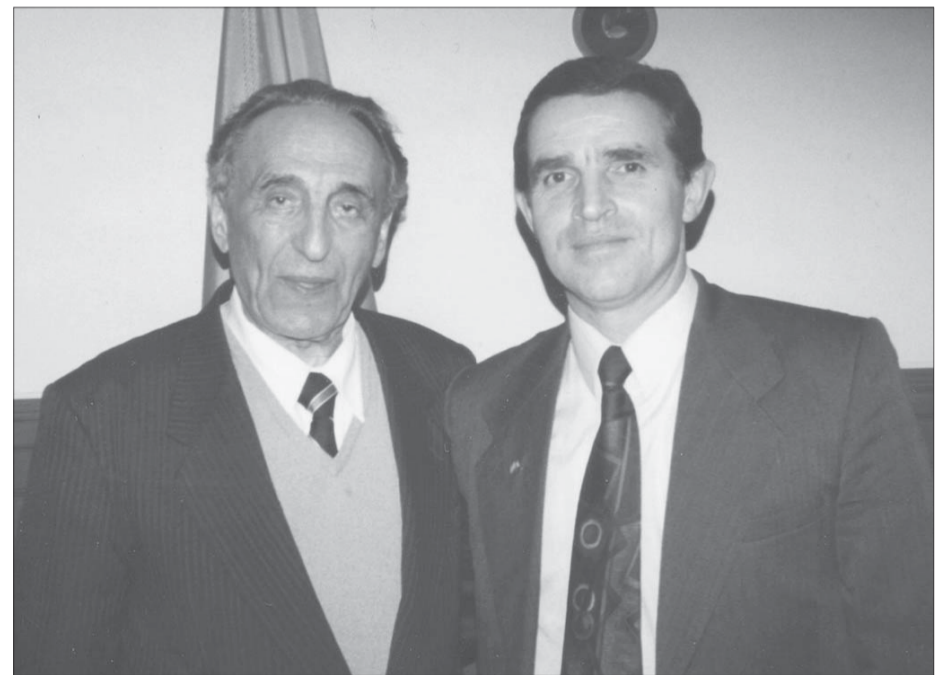
У домі Анатолія Генриховича мене за-

наш ювіляр закінчив із відзнакою Харківський університет, після чого розпочав трудову діяльність на ниві журналістики Львівщини, у районній газеті “Селянська правда”. Разом із редакційним посвідченням молодий газетяр отримав пістолет і дві сотні патронів. У той час у Західній Україні було неспокойно, по суті тривала громадянська війна. Життя журналістів перебувало під постійною загрозою.

Коли районку ліквідували, Анатолій Гороховський очолив одну з перших на Львівщині багатотиражну газету на Львівському заводі автотранспорту. Минуло два роки. За той час на Високому Замку, у мальовничому куточку Львова, був споруджений телецентр і першим головним редактором громадсько-політичних передач став Анатолій Гороховський. Зауважу, що під його керівництвом упродовж трьох років працював випускник Київського університету В'ячеслав Чорновіл. У своїх спогадах відомий громадський діяч добрим словом згадував свого наставника у справах телебачення.

Наприкінці 50-х років відновився випуск газети “Львівський залізничник”. Редактором міжобласного видання було призначено Анатолія Гороховського, який упродовж майже чверті віку очолював редакційний колектив.

– А тепер, коли мова зайшла про газету, то мені належить дещо сказати про неї

Анатолій Гороховський і перший український космонавт Леонід Каденюк

фотомайстрів. Щонайменше 15 моїх колеги стали членами Національної спілки письменників України.

Душею і організатором усіх цих почи-

роботи з випуску друкованих видань. Я добре знаю, що вихованці батька високо цінили його викладацькі здібності.

(Закінчення на 7 стор.)